

Найважче — повернутися додому...

Гарлан Кобен — американський автор, що пише в жанрі містичного трилера. Перекладені 43 мовами, його твори займають перші позиції у списку *New York Times Best Seller* та удостоєні численних престижних премій, серед яких *RBA International Prize for Crime Writing*, *Shamus Award* та *Anthony Award*.

Патріку Муру й Рісу Болдвіну було по шість років, коли одного дня вони не повернулися додому. Згорьовані батьки та поліцейські кинули всі сили на пошуки зниклих дітей. Але хлопців так і не знайшли... Батькам довелося прийняти жахливий тягар втрати і припинити пошуки. Через десять років Патрік Мур повертається. Сам. Що зможе розказати хлопець про день викрадення і про те, що відбувалося з ним протягом цього часу? І чи розповідь узагалі? Детектив і спортивний агент Майрон Болітар починає розплутувати химерний клубок таємниць десятирічної давнини. Чи вдасться йому вийти на слід викрадачів та повернути Ріса Болдвіна додому?

Гарлан Кобен — це письменник-феномен американської літератури в жанрі трилера. Він ніколи не розчарує. Наявність справжньої таємниці — ось що робить кожен новий трилер автора таким чудовим.

The Times

Кобен, немов досвідчений чарівник, найкращий трюк приборігає для фіналу.

Publishers Weekly

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-4122-0

9 786171 1241220

ГАРЛАН КОБЕН

ДОДОМУ

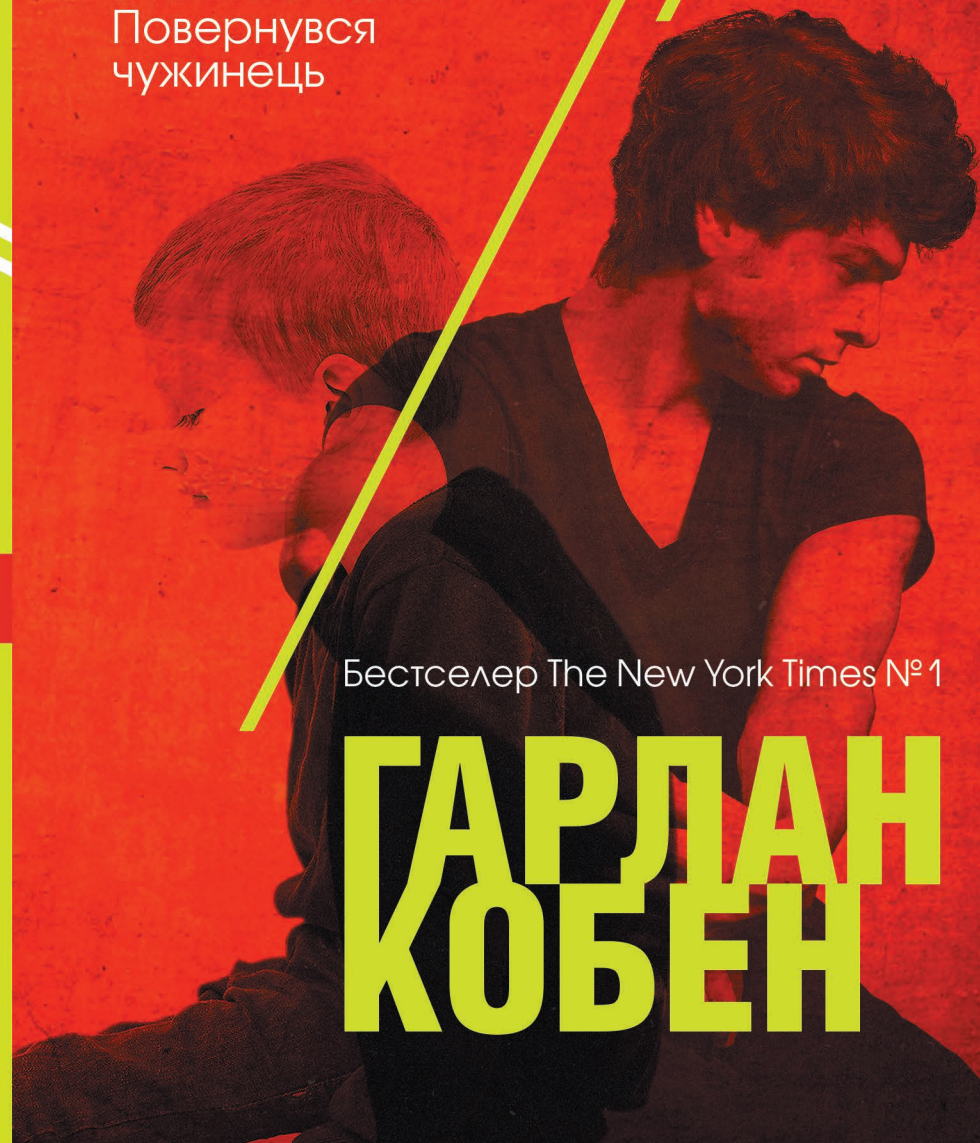

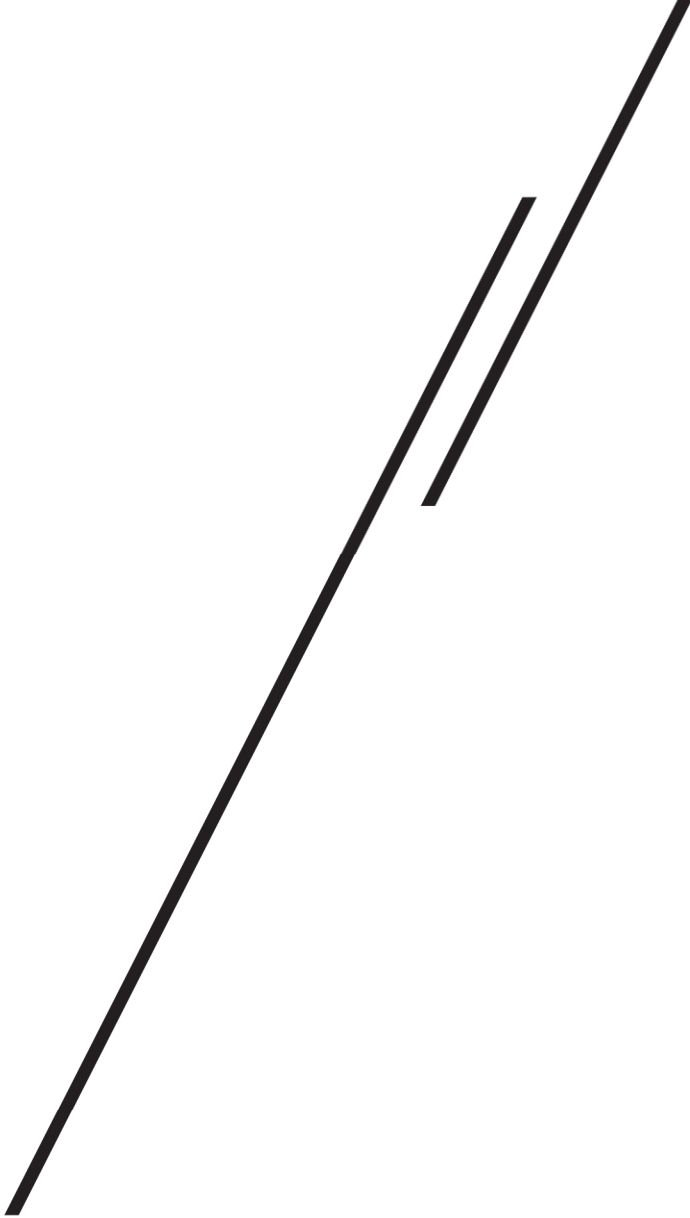
ДОДОМУ

Дитина зникла.
Повернувся
чужинець

Бестселер The New York Times №1

ГАРЛАН
КОБЕН

**HARLAN
COBEN**

HOME

a novel

DUTTON

ГАРЛАН КОБЕН

DODOMY

роман

ХАРКІВ КЛУБ
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
К55

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Публікується з дозволу Aaron M. Priest Literary Agency
and The Van Lear Agency LLC

Перекладено за виданням:
Coben H. Home: a novel / Harlan Coben. — New York :
Dutton, 2016. — 400 p.

Переклад з англійської *Олени Венкель*

Дизайнер обкладинки *Євген Ухов*

ISBN 978-617-12-4122-0
ISBN 978-0-525-95510-8 (англ.)

© Harlan Coben, 2016
© Shutterstock.com / Oleg Gekman, Eugene Partyzan, обкладинка, 2017
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

Присвячено Майкові й Джорджу та міцній чоловічій дружбі

Розділ 1

Хлопчик, якого протягом ось уже десяти років уважали зниклим безвісти, несподівано з'явився.

Узагалі я не схильний до істерик, більше того, мене важко чимось здивувати. У свої сорок з гаком років я чимало бачив. Мене ледь не вбили, та й сам я вбивав. Я був свідком такої порочності та розпусти, яку багатьом складно собі уявити, якщо це взагалі можливо. Дехто був переконаний, що я і сам так чинив. З роками я навчився контролювати свої емоції і, що не менш важливо, реакцію у критичних стресових ситуаціях. Я навчився бити швидко й сильно, але ніколи цього не роблю, перш ніж не зважу всі «за» і «проти».

Якщо хочете знати, ці риси характеру не раз рятували життя мені та дорогим для мене людям.

Проте визнаю: коли я вперше побачив того хлопчика — вже підлітка, серце мало не вискочило мені з грудей. Аж у вухах заляшало. Мої руки самі по собі стиснулися в кулаки.

Цілих десять років — і от лише п'ятдесят ярдів¹ відокремлювали мене від зниклого хлопця.

Патрік Мур, а саме так його звали, спирався на загиджену графіті бетонну підпору підземного переходу. Його плечі були опущені. Він якийсь час безтямно блукав поглядом навколо, зрештою втупившись у потрісканий тротуар під ногами. Його волосся було коротко підстрижене, як кажуть, під «їжачка». Ще двоє підлітків тинялися в переході. Один із них так несамовито затягувався цигаркою, ніби вона його чимось образила. Інший мав на собі собачий нашійник із шипами та сітчасту сорочку, що було аж надто очевидною рекламою його професії.

---

¹ 1 ярд = 91,44 см. (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інше.)

Над нами гуркотіли автомобілі, байдужі до того, що коїть-ся внизу. Ми перебували на Кінгс-Крос, у який вдихнули нове життя, побудувавши за останні двадцять років музеї, бібліотеки, залізничну мережу «Євростар», і де навіть почепили табличку «Платформа 9 ¾», з якої Гаррі Поттер вирушав у Гогвортс. Значна частина так званого «неблагонадійного елемента» відмовилася від особистої участі в небезпечних оборудках на користь відносної безпеки онлайн-торгівлі — потреба в ризикованій придорожній проституції значно скоротилася, що можна вважати за ще один позитивний побічний ефект Інтернету, — але, якщо ви зазирнете на інший бік реальності в прямому і переносному сенсі, подалі від цих блискучих нових веж знайдуться місця, де розпусний елемент процвітає, ще й у доволі концентрованій формі.

Саме тут я і знайшов хлопця.

Та нерозважлива частина мене, яку я намагаюся контролювати, прагнула перебігти вулицю і схопити юнака. Зараз йому мало би бути шістнадцять, якщо я не помилився, і це справді був Патрік, а не його двійник. На відстані здавалося, що я мав рацію. Десять років тому — ви самі можете порахувати, скільки малому тоді було — в елітному містечку Алпайн Патрік грався з Рісом, сином моєї двоюрідної сестри.

Що ж, я мав робити вибір.

Якщо я зараз схоплю Патріка, просто перебіжу через дорогу і зловлю його, що ж тоді буде з Рісом? Переді мною один зі зниклих хлопців, але я мушу врятувати обох. Слід бути обережним. Жодних різких рухів. Треба бути терплячим. Хоч що трапалося десять років тому, хай яка лиха доля, а радше лиходій (бо я не надто вірю у лиху долю, адже злочини скоюють, як правило, представники нашого людського роду) перекинув цього хлопчину з розкошів його кам'яного особняка в цей брудний відхідок підземного переходу, мене зараз турбувало лиш одне: один хибний крок з мого боку — й один або й обидва хлопці можуть зникнути знову, і цього разу назавжди.

Доведеться зачекати на Ріса. Я дочекаюся його, а тоді схоплю обох хлопців і відведу додому.

Напевно, у вас з'явилися два запитання.

По-перше, чому я такий упевнений, що мені вдасться схопити обох хлопців, тільки-но я їх побачу? А раптом, запитайте ви, хлопцям промили мізки, і вони опиратимуться. А що, як їхніх викрадачів, або хто там утримує їх у неволі, багато і вони жорстокі й непохитні?

Відповідаю: «Не турбуйтеся про це».

По-друге, а що коли Ріс не з'явиться? Як на мене, це питання актуальніше. Я не з тих розсудливих педантів, які розв'язують проблеми поступово, в міру їх надходження, тому й придумав запасний план. Я стежитиму за цим місцем, а потім слідкуватиму за Патріком, тримаючись на відстані. Я саме обмірковував, наскільки цей план спрацює, якщо щось піде не так.

Купівля-продаж передбачає вибір. Класифікація — то є сенс життя. І це звалище — не виняток. В одному переході обслуговують гетеросексуалів, яким потрібна жіноча компанія. Там найбільше людей. Напевно, через старомодні цінності. Можна думати що завгодно про статі, уподобання і збочення, але більшість сексуально заклопотаних — це чоловіки-гетеросексуали, яким бракує інтимної близькості. Консерватори. Дівчата з порожнім поглядом ставали на свої звичні місця біля бетонних підпор. Повз них проїжджали автомобілі, в які вони сідали, а на їхні місця ставали інші — це було схоже на роботу автоматів з газованою водою на автозаправці.

У другому переході була невелика компанія трансгендерів та жінок-трансвеститів різного вигляду і стану. Й аж у самісінькому кінці, де стояв Патрік, було місце для геїв.

Я побачив чоловіка в сорочці кольору дині, що попрямував до Патріка.

Уперше побачивши хлопця, я замислився, що б я зробив, якби якийсь клієнт вирішив скористатися послугами Патріка? На позір, правильно було б одразу втрутитися. Принаймні це було б найбільш людяно з мого боку, однак, я мушу не забувати про мою мету — привести *обох* хлопців додому. Це правда, Патріка й Ріса не було десять років. Лише Богу відомо, що вони пережили, і хай якою жажливою здавалася мені перспектива чергового насильства, я вже зважив усі «за» й «проти» та ухвалив рішення. Немає сенсу далі цим перейматися.

Але Сорочка-Кольору-Дині виявився не клієнтом.

Я одразу про це здогадався. Клієнти не крокують з таким упевненим виглядом, гордо підвівши голову та самовдоволено посміхаючись. Вони не носять яскравих сорочок кольору дині. Клієнти, які вже настільки в розпачі, що йдуть сюди, аби задовольнити свою хіть, відчувають сором чи страх, що їх викриють, або, гадаю, і те, і те.

Водночас Сорочка-Кольору-Дині за своєю ходою, поставою та зовнішнім лоском більше скидався на людину розслаблену, проте небезпечну. Ви це підсвідомо відчуваєте, коли вже виробляєте в собі таку звичку. Це відчуття на рівні інтуїції первісної людини — примітивне внутрішнє застережливе тремтіння, яке не можна пояснити. Сучасні люди, які дужче переймаються ганьбою, ніж безпекою, часто ігнорують таке відчуття на свій страх і ризик.

Сорочка-Кольору-Дині роззирнувся. Обабіч від нього з'явилося двоє чоловіків. Обидва здорові, як бугаї, в камуфляжних костюмах та майках-«алкоголічках», крізь які виднілися рельєфні грудні м'язи. Курець та хлопець у нашійнику, які «працювали» в переході, змилися, шойно помітили Сорочку-Кольору-Дині, залишивши Патріка наодинці з цими трьома.

Ох, це погано.

Патрік так само дивився собі під ноги. Від його майже лисої голови відбивалося світло. Він не помітив людей, що наближались до нього, доки Сорочка-Кольору-Дині майже впритул не підступив до нього. Я теж підійшов ближче. Ймовірно, Патрік уже деякий час жив на вулиці. Я на мить замислився про те, яким могло бути його життя після того, як його висмикнули із затишного кола в американському передмісті й закинули в ... хто знає, у що?

Проте за весь цей час Патрік міг набути декотрих навичок. Він, імовірно, уже вмів виплутуватися з таких ситуацій. Може, не так усе й безнадійно, як здається. Зачекаю й подивлюся.

Сорочка-Кольору-Дині нахилився до самісінького обличчя Патріка і щось сказав йому, мені не було чути, що саме. Тоді він несподівано різко заніс кулак угору й, наче молотом, ударив хлопця у сонячне сплетіння.

Патрік упав на землю, намагаючись вдихнути. Амбали в камуфляжі поволі наближались. От тепер я рухався швидко.

— Панове, — вигукнув я.

Сорочка-Кольору-Дині та двоє у камуфляжі обернулися на звук мого голосу. Спочатку вони мали вигляд неандертальців, які вперше почули дивний звук. Примружившись, вони зміряли мене поглядом і вишкірились. Я не справляв враження фізично міцного чоловіка. Мій зріст трохи вищий від середнього, а волосся біляве з дещо сіруватим відтінком, бліда порцелянова шкіра, яка швидко червоніє на холоді, і тонкі риси обличчя, які, маю надію, видаються привабливими.

Сьогодні я був у зшитому на замовлення світло-синьому костюмі від «Севіл Роу», краватці від «Ліллі Пулітцер», з нагрудної кишені піджака стирчав носовичок від «Ермес», а взуття було замовлене у найкращого шевця фірми «Джордж Клеверлі» у старій частині Бонд-стріт графства Бедфордшир.

Хіба я не стиляга?

Для більшого ефекту можна було б ще крутити в руці парасольку. Прямуючи назустріч трьом головорізам, я відчував, як їхня впевненість зростає. Мені це подобалося. Зазвичай я маю при собі пістолет або й два, але в Англії дуже суворі закони. Я не хвилювався через це. Імовірно, мої суперники також не були озброєні. У цьому й полягала краса невблаганних британських законів. Я швидко оглянув їх, а особливо місця, де можна сховати пістолет. Їхній обліпчастий одяг годився радше на те, щоб вигідно підкреслювати м'язи, а не ховати зброю.

Хоча у них могли бути ножі. Мабуть, так і є. Принаймні пістолетів немає.

Ножем мене не залякати.

Я підходив, а Патрік, якщо це дійсно був він, досі лежав на землі, жадібно хапаючи ротом повітря. Я зупинився і, розвівши руки, обдарував їх найчарівнішою усмішкою. Троє гевалів дивилися на мене, як на незрозумілий музейний експонат.

Сорочка-Кольору-Дині ступив крок до мене:

— Хто ти, в біса, такий?

Усмішка не сходила з мого обличчя.

— Вам краще піти.

Сорочка-Кольору-Дині по черзі глянув вправо, а тоді вліво, на здорованів обабіч від мене. Я теж спочатку зиркнув на обох горлорізів, а тоді перевів погляд на чоловіка і підморгнув.

Він не зміг приховати подив.

— Покраймо його, — сказав Камуфляж №1. — На дрібні клапті.

Я вдав, що здивований, і обернувся до нього.

— Господи, я тебе спершу не побачив!

— Що?

— У цих камуфляжних штанах ти просто непомітний. До речі, ти в них дуже звабливий.

— Ти типу розумний?

— Я типу найрозумніший.

Вони осміхнулися ширше. Я також.

Вони посунули в мій бік. Я міг би спробувати викрутитися, наприклад, запропонувати гроші, щоб вони дали нам спокій. Проте це не спрацювало б із трьох причин. По-перше, бандюги захотіли б усі мої кошти, годинник і взагалі все, що змогли б у мене знайти. Гроші не допоможуть. По-друге, вони знають смак крові, крові легкої здобичі, і він їм подобається. По-третє, що найважливіше, мені також подобається цей смак.

Усе це затягнулося.

Поки вони наближались, я намагався не всміхатися. Сорочка-Кольору-Дині витяг довгий мисливський ніж. Це мене втішило. Я не страждаю на докори сумління, завдаючи болю поганцям. Але тим, хто шукає логічної причини, щоб мене полюбити, я можу заявити, що саме громили першими видобули зброю, тому всі мої дії були спрямовані виключно на самозахист.

Ба більше, я навіть дав їм останню можливість відступити.

Я глянув Сорочці-Кольору-Дині просто в очі і сказав:

— Вам краще піти.

Обидві «гори м'язів» зареготали, але посмішка Сорочки-Кольору-Дині дещо зів'яла. Він вже зрозумів. Він усвідомив це, зазирнувши мені у вічі.

На все мені знадобилося кілька секунд.

Камуфляж №1 підійшов прямісінько до мене, вдершись у мій особистий простір. Він і ще той здоровань! У очі впали виголені кремезні груди. Він з посмішкою дивився на мене, наче на ласий шматок, який міг заковтнути за раз.

Нема чого відкладати неминуче.

Бритва, яку я ховав у руці, знайшла свою ціль, і з горлянки громили ідеальною дугою на мене бризнула кров.

Прокляття! Доведеться знову навідатися до «Севіл Роу».
— Теренсе! — загорлав Камуфляж №2.

Вони були схожі. Я наближався до нього, замислившись, чи вони, часом, не брати. Горе на мить вибило амбала з колії, тому знешкодити його було ще легше. Втім, навіть якби він був у повній боєготовності, це йому мало допомогло б.

Я вмю давати собі раду з клинковою бритвою.

Камуфляж № 2 загинув так само, як і «дорогий Теренс», його ймовірний брат.

Залишився Сорочка-Кольору-Дині, їхній улюблений ко-мандир, який, напевно, заслужив це звання, тому що був набагато лютішим і хитрішим, аніж його полеглі друзяки. Він був досить розумним, щоб почати діяти ще тоді, як я розправлявся з Камуфляжем №2. Боковим зором я помітив відблиск леза його мисливського ножа, який він заніс наді мною зверху.

Це була його помилка.

Не слід отак згорі замахуватися ножем на ворога. Занадто легко захиститися від такого нападу. Супротивник може виграти час і відбити удар, відхилившись або піднявши руку. Коли ви стріляєте у когось, найкраще цілитися в центр. Бо навіть коли ціль не на прямій лінії вогню, ви все одно кудись та влучите. Але можна й схибити, будьте готові до цього. Те саме і з ножем. Максимально скоротіть відстань удару, скеровуючи його в центр. Ви пораните супротивника, навіть якщо він буде рухатися.

Сорочка-Кольору-Дині цього не врахував.

Я відхилився й відбив удар, виставивши праву руку, як я щойно описав. Потім, зігнувши коліна, я крутнувся і різонув бритвою по його животу. Не чекаючи на його реакцію, я підвівся та добив його так само, як і тих двох зарізак.

Як я вже казав, це забрало якихось кілька секунд.

Порепаний тротуар тепер перетворився на темно-червоне місиво. Я дозволив собі якусь мить насолодитися моментом. Не кривімо душею, ви б теж так вчинили.

Я повернувся до Патріка, але його ніде не було.

Я роззирнувся. Онде він, майже зник з очей. Я поквапився за ним, однак хутко збагнув, що це марно. Він прямував до станції Кінгс-Крос, однієї з найбільш велелюдних у Лондоні. Він буде там, у всіх на очах, до того, як я його наздожену. А я весь забризканий кров'ю. Я, звісно, майстер своєї справи, але плаща-невидимки у мене не було, попри те що Гаррі Поттер вирушав до Гогвортсу саме з вокзалу Кінгс-Крос. Я зупинився, оцінив ситуацію і дійшов висновку, що все зіпсував.

Час зникати. Я не переймався через будь-які записи камер відеоспостереження. Це місце розташовувалося подалі від цікавих поглядів, навіть цифрових та електронних. Ось чому «неблагонадійний елемент» обирав такі місця.

Проте я облажався. За стільки років та марних пошуків нарешті з'явилася єдина зачіпка, і я її втратив...

Мені потрібна допомога.

Я поспіхом забрався звідти і натиснув на телефоні кнопку швидкого набору «1». Я майже рік не натискав на неї.

Він відповів після третього сигналу:

— Алло?

Я здригнувся, почувши його голос знову, хоча й був готовий до цього. Мій номер заблоковано, тому він гадки не мав, хто телефонує.

— Ти хотів сказати «ближче до діла»? — мовив я.

Я почув, як він судомно вдихнув.

— Уїн? Господи, де ти пропадав?

— Я бачив його, — сказав я.

— Кого?

— Подумай.

— Чекай, обох? — сказав він після короткої паузи.

— Лише Патріка.

— Овва...

Я наїжачився. «Овва»?!

- Майроне?
- Так?
- Вирушай до Лондона першим літаком. Мені потрібна твоя допомога.

Розділ 2

За дві хвилини до того, як зателефонував Уїн, Майрон Болігар розтягнувся голим на ліжку поруч із приголомшливо розкішною жінкою. Обоє роздивлялися химерний візерунок на обшивці стелі, жадібно ковтаючи повітря, занурені у період блаженства, який приходить тільки після... ем-м... блаженства.

- Ого! — сказала Тереза.
- І не кажи!
- Це було...
- І не кажи!

Після сексу Майрон полюбляв по-доброму покепкувати.

Тереза звисила ноги з ліжка, встала і пішла до вікна. Майрон спостерігав за нею. Йому подобалось, як вона рухається оголена, сповнена життя і впевненості, в'юнка і гнучка, мов пантера. Квартира, розташована у Вест-Сайді, виходила вікнами на Центральний Парк. Тереза дивилась у вікно на озеро та міст Боу. Якщо ви колись переглядали фільми про Нью-Йорк, у яких закохані герої випадково зустрічаються на мосту, то це однозначно міст Боу.

- Господи, краєвид неперевершений, — сказала Тереза.
- Я також подумав про це.
- О, та ти хтиво витріщаєшся на мій зад?
- Я б радше сказав, роздивляюся. Наглядаю.
- Отже, охороняєш?
- З мого боку було б непрофесійно відвернутися.
- Нам не треба, щоб ти виявився непрофесіоналом.
- Дякую.
- Майроне! — Його наречена все ще стояла до нього спиною.
- Так, кохана.
- Я щаслива.

— І я.

— Це лячно.

— Жахливо, — погодився Майрон. — Повертайся в ліжку.

— Справді?

— Так.

— Не давай обіцянок, яких не справдиш.

— О, я справджу, — сказав Майрон. — Чи є десь поблизу місце, де можна замовити устриці та вітамін Е?

Вона обернулася, обдарувала його найчарівнішою усмішкою і — бабах! — його серце розлетілося на друзки. Тереза Коллінз була знову з ним. Після стількох років розлук, страждань та негараздів вони нарешті збирались одружитися. Надзвичайне відчуття. Чудове. Ніжне й тендітне.

Саме тоді задзвонив телефон.

Вони обоє завмерли, так, ніби передчували це. Коли все складається так добре, ти ніби тамуєш подих, хочеться, щоб оця мить тривала довше. Тобі не кортить ані спинити її, ані навіть сповільнити час. Ти просто хочеш почуватися в безпеці у своїй маленькій бульбашці.

І нехай ця метафора недолуга, але той телефонний дзвінок спрацював як голка для цієї бульбашки.

Майрон глянув, хто телефонує, але номер виявився заблокованим. Його квартира розміщувалась у будинку під назвою «Дакота» на Мангеттені. Коли рік тому Уїн зник, він переписав цю квартиру на Майрона. Більшість часу Майрон прожив у будинку, де він виріс, у Лівінгстоні, штат Нью-Джерсі, намагаючись якнайкраще виховати свого небожа-підлітка Міккі. Але тепер його брат, батько Міккі, повернувся, тож Майрон залишив їм будинок і переїхав назад у місто.

Телефон задзвонив удруге. Тереза повернулася на бік, ніби звук дзвінка зацідив їй ляпасу. На її шиї Майрон побачив шрам від кулі. У ньому прокинулося старе відчуття, бажання її захистити.

Якусь мить Майрон вагався, чи не дочекатися переадресації на голосову пошту, але Тереза заплющила очі й кивнула лише раз. Вони обоє знали, що ігнорування лише відкладає неминуче.

Коли телефон задзвонив утретє, Майрон відповів:

— Алло?

Після дивного вагання і шуму на лінії до нього долинув голос, який він не чув так давно.

— Ти хотів сказати «ближче до діла»?

Майрон судомно вдихнув, хоч і старався оговтатись.

— Уїн? Господи, де ти пропадав?

— Я бачив його.

— Кого?

— Подумай.

— Чекай, обох? — Майрон здогадувався, але не посмів вимовити це вголос.

— Лише Патріка.

— Ова...

— Майроне!

— Так?

— Вирушай до Лондона першим літаком. Мені потрібна твоя допомога.

Майрон глянув на Терезу. В її очах знову був смуток, який не полишав її відтоді, як вони вперше втекли разом багато років тому. Але він не помічав цього смутку після її повернення. Він простягнув до неї руку. Тереза торкнулася його руки.

— Зараз усе трохи складніше, — сказав Майрон.

— Тереза повернулася, — мовив Уїн ствердно.

Він знав.

— Так.

— І ви нарешті одружуєтесь, — пролунало наступне твердження.

— Так.

— Ти купив їй обручку?

— Так.

— У «Нормана» на 47-ій вулиці?

— Звісно.

— Камінець більший, ніж два карати?

— Уїне...

— Я щасливий за вас.

— Дякую.

— Але ти не можеш одружитися, — сказав Уїн, — без свого шафера.

— Я вже запропонував своєму братові.

— Він поступиться місцем. Літак вирушає з аеропорту Терборо. Машина вже чекає на тебе.

І Уїн вимкнувся.

— Ти мусиш їхати, — глянула на нього Тереза.

Він не був упевнений у тому, запитання це чи твердження.

— Уїн не просить чогось без потреби, — сказав Майрон.

— Так, не просить, — погодилася вона.

— Це ненадовго. Я повернусь, і ми одружимося. Обіцяю.

— Можеш пояснити мені ситуацію? — спитала Тереза, сівши на ліжку.

— Ти багато чула?

— Усього потрохи. Камінь в обручці більший, ніж два карати?

— Так.

— Добре. Отож розповідай.

— Пам'ятаєш викрадення дітей в Алпайні десять років тому?

— Звісно, — кивнула Тереза. — Ми повідомляли про це у нашому репортажі.

Тереза впродовж років працювала ведучою на одному з каналів новин.

— Один із викрадених хлопців, Ріс Болдвін, родич Уїна.

— Ти ніколи про це не казав.

Майрон стенив плечима.

— Я не дуже клопотався цією справою. Коли ми її отримали, вона практично зайшла у глухий кут. Я відсунув її на безрік.

— Але не Уїн.

— Уїн ніколи нічого не відкладає.

— Отже, у нього є нова зачіпка?

— Більше ніж просто зачіпка. Він каже, що бачив Патріка Мура.

— То чому він не повідомив поліцію?

— Не знаю.

— І ти не спитав.

- Я довіряю його рішенням.
  - І йому потрібна твоя допомога.
  - Так.
  - Тоді тобі краще почати збиратися, — кивнула Тереза.
  - Усе гаразд?
  - Він мав рацію.
  - У чому?
- Тереза встала.
- Ти не можеш одружитися без свого шафера.

Уїн прислав чорний лімузин, який чекав під аркою «Дакоти». За півгодини автомобіль довправив його в аеропорт Тетерборо на півночі Нью-Джерсі. На бетонованому майданчику перед ангаром стояв приватний літак «Боїнг», який належав Уїну. Ні охорони, ні реєстрації, ані квитка. Лімузин підвіз його аж до трапа. З Майроном привіталася стюардеса, мила дівчина-азіатка, вбрана у приталену старомодну форму. Її образ довершувала мішкувата блузка і капелюшок-таблетка.

- Приємно вас бачити, містере Болітар.
- І мені, Мі.

Якщо ви раптом забули: Уїн був заможним.

Його справжнє ім'я Уїндзор Горн Локвуд III, звідки походять назви компанії «Лок-Горн Інвестментс енд Сек'юрітіз» та будівлі «Лок-Горн-Білдінг» на Парк-авеню. Локвуди були спадковими багатіями, на кшталт перших переселенців у рожевих поло, які зійшли з корабля «Мейфлавер», плануючи свою наступну гру в гольф.

Майрон ледве протиснув своє майже двометрове кремезне тіло крізь двері літака. Шкіряні крісла, дерев'яне оздоблення, канапа, плюшеве зелене килимове покриття, шпалери із зебровим принтом, широкоекранний телевізор, диван-ліжка та двоспальне ліжка в окремій спальні — до Уїна цим літаком володів якийсь репер. Уїн вирішив нічого не змінювати в літаку, бо почувався тут таким собі «супер-пупером».

Майрон летів сам-один, йому було ніяково, але він це витримає. Він сів і застібнув ремінь безпеки. Літак рушив до злітно-посадкової смуги. Мі традиційно продемонструвала

правила безпеки в польоті. Вона не знімала свого капелюшка, який, Майрон знав, так подобався Уїну.

За дві хвилини вони вже були в повітрі.

— Вам щось принести? — підійшла Мі.

— Ви його бачили? — запитав Майрон. — Де він пропадав?

— Мені заборонено відповідати на це запитання, — відповіла Мі.

— Чому?

— Уїн сказав забезпечити вам комфортний переліт. Ми маємо ваш улюблений напій, — сказала вона, тримаючи в руках шоколадний напій «Ю-ху».

— Я більше таке не п'ю, — відповів Майрон.

— Справді?

— Так.

— Сумно. Як щодо коньяку?

— Зараз мені нічого не треба. То що ви розповісте мені, Мі?

Мені, Мі¹. Майрон замислився, чи це її справжнє ім'я. Уїнові воно подобалося. Ведучи дівчину в хвіст літака, він навмисне сипав двозначними сороміцькими жартами, на кшалт: «Мені треба трошки часу з Мі», «Як мені з Мі подобаються ці плотські втіхи на самоті» або «Люблю цей капелюшок-таблетку. Він так личить Мі».

Отакий він, цей Уїн.

— То що ви можете мені розповісти? — повторив питання Майрон.

— Згідно з прогнозом погоди, у Лондоні очікуються періодичні дощі, — відповіла Мі.

— Боже, треба ж таке. Я мав на увазі, що ви можете розповісти про Уїна?

— Гарне запитання. Що може розповісти Мі, — сказала вона, тисцяючи собі у груди пальцем, — про Уїна?

— Не починайте.

— Зараз саме йде пряма трансляція матчу «Нікс». Хочете подивитися? — усміхнулася стюардеса.

---

¹ Гра слів. Ім'я Мі співзвучне з англійським словом «те», що означає «мені, мене».

— Я більше не дивлюся баскетбольні матчі.

Співчутливий погляд Мі викликав у нього бажання відвернутися.

— Я бачила ваш спортивний документальний фільм на каналі «І-Ес-Пі-Ен», — сказала вона.

— Саме тому й не дивлюся, — відказав Майрон.

Вона кивнула, але не повірила.

— Якщо вас не цікавить гра, — запропонувала Мі, — перегляньте відео.

— Що за відео?

— Уїн дав розпорядження показати вам це відео.

— Це ж не... е-е...

Уїн любив знімати на відео свої... м-м... «плотські» побачення і переглядати їх під час медитацій.

Мі похитала головою.

— Ті відео для приватного перегляду, містере Болітар. Вам це відомо. Це частина документа про відмову, який ми підписуємо.

— Документа про відмову? — Майрон підніс руку до того, як вона відповіла. — Забудьте. Мені не треба цього знати.

— Ось, — Мі простягнула йому пульт. — Ви впевнені, що наразі нічого не бажаєте?

— Зовсім нічого, дякую.

Майрон обернувся до прикріпленого до стіни телевізора й увімкнув його. Йому навіть здалося, що зараз на екрані з'явиться Уїн з повідомленням на кшталт «Місія нездійснена», але ні! Це було одне з тих кримінальних телевізійних реаліті-шоу, які часто показують по кабельному телебаченню. То було якесь ретроспективне шоу про викрадення хлопців, з моменту якого минуло десять років.

Майрон влаштувався зручніше і дивився. Це добряче освіжило його пам'ять. Коротко кажучи, суть справи була ось у чому:

Десять років тому шестирічний Патрік Мур грався в маєтку свого однокласника Ріса Болдвіна у фешенебельному — за словами ЗМІ — передмісті Алпайна, штат Нью-Джерсі, неподалік острова Мангеттен. Чому фешенебельному? Бо

в цьому віддаленому кварталі Алпайна середня ціна за будинок перевищувала чотири мільйони доларів.

За хлопчиками наглядала Вада Лінна, вісімнадцятирічна няня з Фінляндії. Коли Ненсі Мур, мати Патріка, прийшла по дитину, ніхто не відчинив двері. Це її не схвилювало. Ненсі Мур вирішила, що та дівчина, Вада, повела хлопчиків гуляти, на морозиво абощо.

Ненсі Мур повернулася за дві години, постукала у двері. Знову ніхто не відчинив. Дещо збентежена, вона телефонувала Брук, матері Ріса. Та зателефонувала Ваді на мобільний, але дзвінок був одразу переадресований на голосову пошту.

Брук Локвуд Болдвін, двоюрідна сестра Уїна, одразу ж помчала додому. Вона відчинила двері, й обидві жінки загукали. Спершу відповіді не було, а потім вони почули шум, який долинав з підвалу, перебудованого у велику ігрову кімнату для малих дітей.

Саме там вони і знайшли Ваду припнутою до стільця з кляпом у роті. Юна нянька перекинула лампу, щоби привернути їхню увагу. Вона була налякана, але неушкоджена.

Ні Патріка, ні Ріса ніде не було.

За словами Ваді, вона саме готувала хлопцям ланч на кухні, коли крізь розсунві скляні двері увірвалися двоє озброєних чоловіків у лижних масках та чорних светрах-водолазках.

Вони затягли Ваду до підвалу і зв'язали.

Ненсі та Брук негайно ж викликали поліцію. Обох батьків, Гантера Мура, лікаря-терапевта, й Чіка Болдвіна, менеджера гедж-фонду, викликали з роботи. За кілька годин ніхто не вийшов на зв'язок, не було нічого — ні доказів, ні зачіпок. А тоді на робочу електронну пошту Чіка Болдвіна надійшов анонімний лист із вимогою викупу. Повідомлення починалося попередженням: якщо вони хочуть побачити дітей живими, жодних контактів з компетентними органами.

Та було вже запізно.

У листі вимагали, щоб сім'ї підготували два мільйони доларів — «по одному за дитину». Подальші інструкції мали надійти пізніше. Родини зібрали гроші й чекали. Через три пекельні дні викрадачі нарешті написали знову. Лист був

адресований Чіку Болдвіну, і лише він мав поїхати до парку Оверпек і залишити гроші у зазначеному місці біля причалу.

Чік Болдвін виконав усе, як йому наказали.

Звісно, ФБР стежило за всіма входами і виходами з парку. Вони навіть кинули в сумку GPS-приймач, хоча тоді ця технологія не була такою розвинутою, як сьогодні.

До цього моменту поліції добре вдавалося приховувати викрадення. Жодні ЗМІ про це не довідалися. ФБР наполягло, щоб друзям і родичам, зокрема й Уїну, нічого не розповідали. Це навіть тримали в таємниці від інших дітей Болдвінів і Мурів.

Чік Болдвін кинув сумку з грошима і поїхав геть. Минула година. Дві. Під час третьої години чекання хтось підібрав сумку, але виявилось, що то був якийсь «добрий самарянин», котрий пробігав повз і вирішив віднести сумку до бюро знахідок.

Ніхто інший по гроші так і не прийшов.

Обидві сім'ї зібралися біля комп'ютера Чіка Болдвіна в очікуванні наступного листа. Тим часом ФБР розглядало кілька версій. По-перше, вони «відпрацювали» всі зв'язки Вади Лінни, молодої няні, але нічого не знайшли. Вона жила в країні лише два місяці і майже не розмовляла англійською. У неї був тільки один друг. Вони проглянули її електронні листи, смс-повідомлення, історію Інтернет-пошуку — нічого підозрілого.

ФБР також ретельно перевірило всіх чотирьох батьків. Найдовше вони займалися батьком Ріса, Чіком Болдвіном, адже саме йому приходили листи про викуп. Та попри це все, сам Чік виявився доволі неприємною персоною. На його рахунок були дві справи про інсайдерську торгівлю та судовий позов про привласнення чужих грошей. Дехто навіть стверджував, що він використовував схему Понці¹. Клієнти, серед яких траплялись і впливові люди, були дуже невдоволені.

Проте хіба настільки невдоволені, щоби вчинити таке?

Усе, що їм залишалося, це чекати на повідомлення від викрадачів. Минув іще один день. Два дні. Три, чотири. Тиша. Минув тиждень.

---

¹ Фінансова піраміда.

Потім місяць. Рік.

Десять років.

Нічого. Жодних слідів хлопців.

До сьогодні.

Коли на екрані з'явилися титри, Майрон відкинувся на спинку крісла. Зайшла Мі й глипнула на нього.

— Напевно, тепер я таки вип'ю вашого коньяку, — сказав він.

— Уже несучи.

— Сідайте, Мі, — сказав Майрон, коли вона повернулася.

— Не думаю, що варто.

— Коли ви востаннє бачили Уїна?

— Мені платять за вміння мовчати.

Майрон ледве стримався, щоб не сказати щось уїдливе.

— Ходять плітки про Уїна, — сказав Майрон. — Я хвилювався.

— Ви не довіряєте йому? — запитала Мі, схиливши голову.

— Я б довірив йому своє життя.

— То поважайте його приватне життя.

— Я це й робив цілий рік.

— Тож зачекайте ще кілька годин.

Звісно, вона мала рацію.

— Ви скучили за ним, — сказала Мі.

— Певна річ.

— Ви знаєте, він любить вас.

Майрон не відповів.

— Вам треба поспати.

І тут вона мала рацію. Він заплющив очі, але знав, що не зможе заснути. Нещодавно один близький друг переконав Майрона спробувати трансцендентальну медитацію. Хоча він досі не міг з упевненістю твердити, що вповні підсів на цю практику, вона була простою й легкою, та ідеальною для тих моментів, коли сон ніяк до нього не йшов. Він запустив на телефоні додаток «Таймер для Медитації» — так, він справді завантажив собі таке на телефон, тобто встановив його на двадцять хвилин, заплющив очі й занурився у думки.

Люди вважають, що медитація очищує розум. Це дурниці. Розум не можна очистити. Що сильніше ви намагаєтесь уникати думки про щось, то більше будете про це думати. Якщо ви дійсно хочете розслабитися, вам слід впустити ці думки в себе. Ви вчитеся спостерігати за ними, а не судити чи реагувати. Саме це зараз і робив Майрон.

Він думав про те, що знову побачить Уїна, про Есперансу та Велику Сінді, про батьків, які зараз у Флориді. Він думав про свого брата Бреда й племінника Міккі, про зміни в їхньому житті. Він думав про Терезу, яка нарешті повернулась у його життя, про їхнє майбутнє одруження, про початок нового життя з нею, про випадковий реальний шанс бути щасливим.

Він думав про те, яке це все крихке й нетривке.

Урешті-решт літак приземлився, проїхав по смузі сповільнюючись. Коли він повністю зупинився, Мі потягнула за ручку, й двері відчинилися. Вона привітно всміхнулася йому.

— Щастя вам, Майроне.

— І вам, Мі.

— Перекажіть Уїну мої вітання.

Розділ 3

На бетонованому майданчику на нього чекав «Бентлі». Коли Майрон спускався по трапу літака, задні двері відчинились, і з'явився Уїн.

Майрон заспішив східцями донизу, відчуваючи, як на очі йому навернулися сльози. Десь футів¹ за десять від свого друга він зупинився, покліпав і всміхнувся.

— Майроне!

— Уїне!

— Хочеш влаштувати з цього сцену, так? — зітхнув Уїн.

— Що за життя без сцен?

Уїн кивнув. Майрон підійшов, і двоє чоловіків обійнялися так міцно, ніби вхопилися за рятувальний круг.

¹ 1 фут = 30,48 см.

Подяки

Автор (який інколи полюбляє згадувати про себе в третій особі) хотів би подякувати у будь-якому порядку: Мішель Сінгер, Енді Моргану, Рікові Кронбергу, Лінді Ферштейн, Ієнові Ренкіну (саме він обирає пиво), Біллові Фрідману, Рікові Фрідману (обидва Фрідмани не родичі, принаймні я так не думаю), Селіні Вокер, Беніві Севієру, Крістіні Болл, Джеймі Кнаппу, Керрі Светонік, Стефані Келлі, Лізі Ербах Венс, Діані Дісчеполо, Крейгу Кобену й Анні Армстронг-Кобен, доктору медицини.

Історії про Міккі Болітара та його друзів, Ему й Ложку, можна знайти в трилогії романів для молоді «Притулок», «За кілька секунд», «Знайдений». Гадаю, що вам, дорослим, вони також сподобаються. У цій серії Майрон з'являється також, і, гадаю, це справедливо.

Крім того, автор хоче скласти подяку Джо Корлессу, Робу Діксону, Нілові Губеру, Еліс Мервош, Денізу Нуссбаум, Джессі та Мінді Роджерсам, Крісові Алану Віксу та Денієлові Яннікосу. Ці люди (або їхні кохані) зробили щедрі внески в добродійні установи, які я обрав, а я натомість згадав їхні імена в романі. Якщо ви хочете в майбутньому взяти участь у цьому, відвідайте www.HarlanCoben.com або пишіть на електронну пошту giving@harlancoben.com, щоб дізнатися подробиці.

Про автора

Гарлан Кобен є всесвітньо відомим, популярним автором понад двадцяти романів, включно з бестселерами №1 за версією «Нью-Йорк таймс»: «Твоя перша остання брехня», «Незнайомець», «Сумуючи за тобою», «Шість років», «Минуле не відпустить», «Сковані одним ланцюгом», «Пастка», «Давно втрачений» та «Мертва хватка», також серії романів про Майрона Болітара, а пізніше серії книжок для молоді про Міккі Болітара, Майронового небожа. Переможець премій «Едгара», «Шеймуса» й «Ентоні». Мешкає в Нью-Джерсі.

Літературно-художнє видання

КОБЕН Гарлан
Додому
Роман

Керівник проекту *М. Г. Шакура*
Відповідальний за випуск *Н. О. Міщенко*
Редактор *Н. В. Бордукова*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *А. В. Таланова*

Підписано до друку 29.09.2017. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ПАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua

Кобен Г.

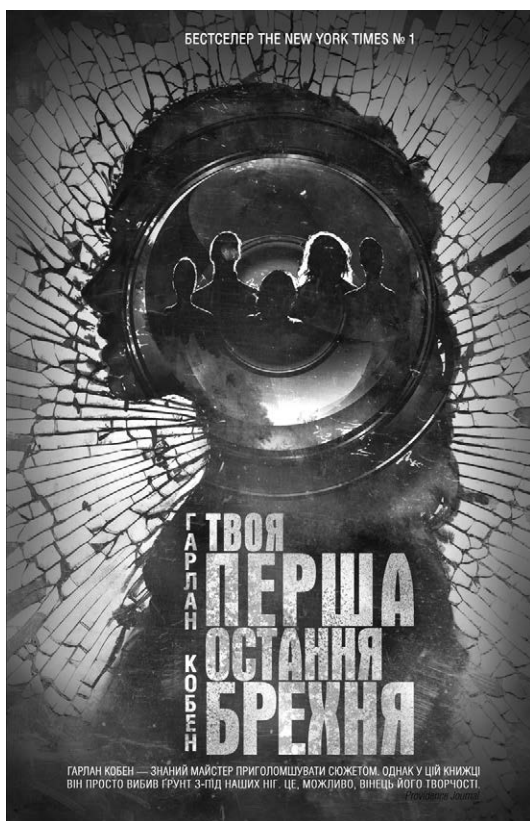
К55 Додому : роман / Гарлан Кобен ; пер. з англ. О. Венкель. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 320 с.

ISBN 978-617-12-4122-0

ISBN 978-0-525-95510-8 (англ.)

Патріку Муру та Рісу Болдвіну було по шість років, коли одного дня вони не повернулися додому. Згорьовані батьки й поліцейські кинули всі сили на пошуки зниклих дітей. Але хлопців так і не знайшли... Через десять років Патрік Мур повертається. Сам. Що зможе розказати хлопець про день викрадення і про те, що відбувалося з ним протягом цього часу? І чи розповідь узагалі? Детектив і спортивний агент Майрон Болітар починає розплутувати химерний клубок таємниць десятирічної давнини...

УДК 821.111(73)

Утративши спочатку рідну сестру, а тепер і коханого чоловіка тут, у мирній Америці, колишній військовий пілот Майя Стерн розуміє — це не просто страшний збіг. Жорстоке вбивство сестри чотири місяці тому і випадкові грабіжники у парку, які застрелили її коханого Джо, — і знову та сама зброя... Чи не на саму Майю велося це полювання? Єдиний, хто допоможе знайти відповідь, — її ворог, хакер Корі Дзвін, що колись на своєму сайті оприлюднив запис із сенсаційною правдою про жінку за штурвалом гелікоптера, через яку загинули цивільні. Бо зараз Майї потрібен запис прихованої камери відеоспостереження, на якому до вітальні, де гралася дворічна донечка Лілі, заходить її померлий чоловік...